

Kristin Viesti

NURMEKSEN EVANKELISEN KANSANOPISTON TOVERILIITON LEHTI

1960

N:o 1

Ajatelkaa Häntä

Meillä on pian edessämme yksi kirkkovuotemme suurimmista juhlista, jolloin, kuten koko kuluvana paastonaikanakin, meidät pysäytetään erikoisesti Jeesuksen kärsimys historian eteen tutkimaan sitä suurta työtä, minkä Vapahtajamme suoritti kärsiessään ja kuollessaan pahantekijäin keskellä Golgatalla.

Hebrealaiskirjeessä meitä kehoitetaan: "Ajatelkaa häntä, joka syntisiltä on saanut kärsiä sellaista vastustusta itseänsä kohtaan..." (Hb. 12:3). — Meille sanotaan: "Ajatelkaa häntä..." Me emme saisi kuitenkaan ajatella kaikkea sitä, mikä tuli Jeesuksen osaksi, että jotkut toiset ihmiset, emme me, ovat olleet syyppäitä tähän. Me tiedämme, että me kaikki itse kukin meistä olemme syylliset aivan samalla tavalla. Vielä tänä päivänä Jeesuksella on vastustajia, joiden joukkoon mekin kuulumme monta kertaa.

Jeesus teki kaiken meidän tähtemme, että me pääsisimme synnin rangaistuksesta Jumalan edessä. Hän tuli jakamaan meille taivaallisia rikkauksiaan, kuten hän itse sanoi: "Minä olen tullut, että heillä olisi elämä ja olisi yltäkyläisyys." (Joh. 10:10).

Meille sanotaan: "Ajatelkaa häntä..." ja edelleen tässä samassa raamatunkohdassa: "...ettette väsyisi ja menettäisi toivoanne." — — — Me todella saatamme väsyä ja masentua helposti elämän kärsimyksissä ja vastoinkäymisissä. Saatamme usein tällöin katsoa kärsivämme vääryyttä ihmisiltä ja Jumalalta. Tällaisissa, kuten kaikissa elämämme vaiheissa meidän tulisi kuitenkin ajatella Vapahtajaa, katsoa häneen, kääntyä hänen puoleensa. Me tarvitsemme häntä. Ilman häntä, hänen työtään meidän edestämme elämämme olisi tarkoituksetonta, tyhjää, turhaa ja lohdutonta. Ilman häntä masentuisimme ja murtaisimme toivottomuuteen elämämme sisäisissä ja ulkonaisissa koettelemuksissa. Tutussa virressä sanotaankin:

*Kun ahdistus on polttavin
ja uuvun kuorman alla,
suo, Jeesus, että muistaisin
sun vaivas Golgatalla.
Suo sanas mulle voimaksi,
tee heikko usko vahvaksi
ja toivo eläväksi.*

Jeesus sanoi ylösnousemuksensa jälkeen opetuslapsilleen: "Eikö Kristuksen pitänyt tätä kärsimän ja sitten menemän kirkkauteensa?" (Lk. 24:26). Jeesus täytti kaiken, mitä hänestä oli ennustettu kirjoituksissa. Nyt hän, Vapahtajamme, "joka hänelle tarjona olevan ilon sijasta kärsi ristin häpeästä välittämättä", on kirkastettuna Isän, Jumalan tykönä. Hän elää, että mekin saisimme elää, kuten hän itse on sanonut.

Meidän tulisi pyytää nyt, tulevana pääsiäisjuhlan ja jatkuvasti, että Vapahtaja kirkastuisi meille henkilökohtaisesti, että omassa elämässämme saisimme kokea, että hän, Jeesus, elää. — — Milloin voimme sen kokea? Eikö ainoastaan silloin, kun hän on saanut antaa meille meidän rikoksemme, syntimme ja laiminlyöntimme anteeksi. On sanottu, että syntien anteeksiantamus on numero yksi, kaikki muu toisella sijalla Kristus-suhteessamme. Kunpa mekin saisimme elää tästä anteeksiantamuksen armosta! — — Sanotaan, että täällä ajallisessa elämässämme vaellamme ikäänkuin alaspäin sitä tietä, joka vie ajalliseen kuolemaan, mutta että meidän ei tarvitse pelätä sitäkään silloin, kun samalla kertaan Jeesukseen Kristukseen Jumalan Poikaan uskoen kuljemme sitä tietä ylöspäin, joka päättyy ylösnousemukseen ja iankaikkiseen elämään.

Katri Pennanen

NURMEKSEN EVANKELISEN KANSANOPISTON TOVERILIITON LEHTI
N:o 1 Päätoimittaja: Toivo Salomaa 1960

Sä Jeesus meille kirkasta

*Mua, Pyhä Henki, pyhitä, Luo minuun uusi elämä
Ja päästä synnin vallasta, Se sydämeistä kuoleta.
Sä tuet, väärät kukista, Kristuksen kuoloon istuta.*

*Mun silmäni sä voitele, Uskossa että katsoo se
Kristuksen rakkautehen ja ristin salaisuutehen,
Sen korkeuteen, pituuteen, Sen syvyyteen ja laajuuteen.*

*Sä Jeesus meille kirkasta, Minua siitä vakuuta,
Hän että kärsi tähteni Ja kantoi kaikki syntini,
Hän verellään mun lunasti, Niin minua hän rakasti.*

*Mua neuvo aina muistamaan, Hän mitä kärsi sielussaan,
Myös haavat verta vuotavat Ja ristin tuskat katkerat.
Suo, että niihin katsoisin Ja ristin eessä särkyisin.*

*Kuolostaan mulle osa suo Ja voitostansa voima tuo,
Uskossa, että hänet saan Mun sydämeeni kokonaan
Ja nimessänsä rakkaassa Saan kodin Isän helmassa.*

Virsi 105

Etkö Sinäkin ole Hänen opetuslapsiaan?

Mutta Simon Pietari seisoi lämmittelemässä. Niin he sanoivat hänelle: "Etkö sinäkin ole hänen opetuslapsiaan?" Hän kielsi ja sanoi: "En ole."

Joh. 18: 25.

Koko kärsimyshistoriassa ei ole mitään niin tarkoin kirjoitettu ja kuvattu kuin Pietarin kieltämys. Se onkin paikallaan, sillä ei mikään uskonkohta ole vaikeampi uskoa kuin tämä: minä uskon syntien anteeksisaamisen. Syy on siinä, että muut uskonkohdat koskettelevat kaikki meidän ulkopuolellamme olevia asioita, joihin meidän kokemuksemme ei ulotu, kuten esimerkiksi se, että uskomme Jumalan, taivaan ja maan Luojan, olevan meidän Isämme, Jeesuksen Kristuksen, Jumalan Pojan, kärsineen ja kuolleen jne. Mutta mitä minä hyödyn siitä, että Jumala on luonut taivaan ja maan, ellen usko syntien anteeksisaamista? Entä edelleen: mitä hyödyn siitä, että Kristus on kuollut ja Pyhä Henki tullut, ellen usko uskonkohtiin, niin että ne koskettavat meitä, niin sen täytyy tapahtua juuri tässä uskonkohdassa, että me kaikki, kukin kohdaltansa, uskomme syntien anteeksisaamisen. Muut uskonkohdat ovat tosin vaikeammat tajuta ja esittää, mutta tässä syntien anteeksisaamisen uskonkohdassa on vaikeinta se, että sitä ei ole vain tajuttava; tämä uskonkohta on jokaisen omakohtaisesti vakaasti itsellensä omistettava. Koska nyt tämä uskonkohta on vaikein ja koska ihminen niin suuresti pelkää Jumalan vihaa ja tuomiota, on tämä uskonkohta pitänyt kuvata pyhässä Pietarissa esimerkiksi, että jokainen voisi sillä lohduttautua.

Apostoleista suurin ja jaloin, Pietari, lankeaa niin häpeällisesti, että kieltää Herransa. Hän palajaa kuitenkin takaisin. Jos siis tahdottaisiin Pietaria oikein kuvata, niin olisi jokaiseen hänen päänsä hiusrvaan kirjoitettava: 'syntien anteeksiantamus', sillä hän on esimerkkinä syntien anteeksiantamuksen

uskonkohdasta. Sellaiseksi evankelistat kuvaavatkin hänet: kaikesta, mitä Kristukselle tapahtui, he ovat kertoneet lyhytsanaisesti, mutta Pietarin lankeuksesta he eivät saata kyllin sanella, erittäinkin evankelista Johannes. On kuin hän tahtoisii sanoa: Kristuksen kärsimyksen hedelmä ja hyöty on siinä, että teillä siinä on syntien anteeksisaaminen. Kristuksen kärsimyksen voima onkin siinä, että muistetaan sen koskevan syntien anteeksisaamista. Jokainen tietäköön, ettei Kristuksen valtakunta ole mitään muuta kuin syntien anteeksisaaminen. Tämä lohdutus on asetettu kaikkein suurinta syntiä vastaan, joka on epätoivo. Ellei Pietari olisi tässä esimerkkinä ja sanoisi: Minäkin olen syntiä tehnyt, niin täytyisi meidän kaikkien synneissämme joutua epätoivoon.

Vielä on nöyryminen Pietarille tarpeellistakin. Pietarin piti tuleman täyetyksi Pyhän Hengen lahjoilla. Silloin hänen olisi ollut mahdotonta olla tulematta ylpeäksi ja liian rohkeaksi ja vihdoin hän olisi mennyt helvetin syvyyteen. Siksi Jumala sallii hänen langeta, jotta hän pysyisi nöyränä. Jokainen syntinen, olkoon kuinka suuri hyvänsä, katsokoon Pietariin; silloin hän ei löydä sellaista syntiä, joka olisi kuolemaksi, paatumusta ja pilkkaa lukuun ottamatta. Tämä esimerkki on yhtä hyödyllinen minulle kuin itse Pietarille. Meille sitä saarnataan, että Pietari kielsi Herran Kristuksen ja vannoi, ettei hän tunne tätä miestä. Jumala on sallinut meidänkin mennä sokeudessamme niin pitkälle, että olemme usein ristiinnaulinneet Kristuksen. Jos Jumala nyt tahtoisii lukea meille syntimme, niin meidän täytyisi joutua epätoivoon. Mutta nämä synnit ovatkin olleet meille tarpeellisia, että oikein nöyrtyisimme. Pietarin esimerkki on hyvin hyödyllinen pidättämään meitä sekä epätoivosta että myös liiallisesta rohkeudesta ja ylpeydestä.

Luther, Hengellinen virvoittaja.

Esirukouksen voima

Eräs toveriliittolainen on Helsingissä Lähetyskirkossa käydessään saanut voimakkaita vaikutteita siellä kuulemastaan puheesta, jonka ajatuksia hän tahtoo tässä nyt meillekin välittää. Olemme kiitollisia, että rukouksen kalliiseen asiaan saamme näin kehoituksia.

"Esirukous on jaloin ja kristillisin rukous, siinä rakkaus kohoaa suurimpaan voimaan."

"Rukouksella on saatu aikaan enemmän kuin tämä maailma uneksiikaan."

Tämä on uskovien ihmisten toteamus. Rukous on jokaisen sellaisen ihmiselämän salaisuus, jolla on ollut syvälinen ja kestävä hengellinen vaikutus. Tiedämme, että siinä on meidän jokaisen saavutettavissa voima valtavaan suuruuteen.

Miksi sitten olemme niin hitaita sitä käyttämään?

Liian useat meistä rukoilevat vain vaikeuksien keskelle jouduttuaan — kun saamme huolia — kun sattuu sairautta — kun isänmaan turvallisuus on vaarassa jne.

Jos ruokoukseen turvaututaan vain tämälantapaisissa tilanteissa, jolloin sitä etupäässä pidetään keinona saada Jumalalta jotakin silloin, kun muut keinot ovat pettäneet, se on kouristuksenomaisista ja itsekästä. Ei ihme, etteivät tällä tavoin rukoilevat ihmiset saa siitä mitään tyydytystä.

Vaikeudet, jotka pidättävät meitä turvautumasta rukoukseen, saattavat joskus olla jumaluusopillisia. Jos Jumala kerran tietää, mitä me tarvitsemme, miksi meidän enää tarvitsisi sitä kertoa hänelle? Jos Hän kaikkietävänenä ja kaikkia rakastavana on aina valmis tekemään sen, mikä on parasta kullekin ihmiselle, miksi yleensä pitäisi rukoilla?

Löytääksemme vastauksen tarkastellaanpa erityisesti erästä rukouksen muotoa. Katsotaan mitä tapahtuu, kun rukoilemme toisten puolesta.

Ensiksikin, olemmeko koskaan tulleet ajatelleeksi sellaisen rukouksen vaikutusta itseemme? Meidän on mahdotonta kantaa karsautta tai vihamielisyyttä kehtään sellaista kohtaan, jonka puolesta rukoilemme.

"Jokainen joka nousee rukouksestaan parempana ihmisenä, on saanut vastauksen rukoukseensa."

Rukous on kaikkien erimielisyyksien

paras välittäjä, todellisen ystävyden paras edistäjä ja paras lääke kateuteen ja mustasukkaisuuteen. Onko sellaisia henkilöitä, jotka ovat loukanneet meitä tai jotka eivät pidä meistä? Tai sellaisia, joista itse emme pidä ja joita kartamme?

Kun rukoilemme toisten ihmisten puolesta, niin samalla muutamme itse kärsivällisemmiksi ja rakastavammiksi. Huomaamme myöskin samalla muuttuneemme onnellisemmiksi saadessamme elää maailmassa, joka on ystävällisempi kuin olemme tottuneet luulemaan. Raamattu sanoo: "Ja kun Job rukoili ystävänsä puolesta, käänsi Herra Jobin kohtalon, ja Herra antoi Jobille kaikkea kaksin verroin enemmän, kuin hänellä ennen oli ollut."

Rukouksen voima herättää meissä omantunnon ja sytyttää rakkauden sydämiimme. Lopulta oikea rukous muuttaa hyvän tahdon hyväksi teoksi, jos rukouksessamme on palavuutta ja vilpittömyyttä, se saa meidät toimimaan.

Jos ihminen rukoilee ystäviensä ja rakkaittensa puolesta, hän saa olla varma siitä, että he saavat sijaa hänen ajatuksissaan ja että hän myös ryhtyy toimimaan heidän puolestaan.

Hyvä toveriliittolainen! Olemmeko muistaneet rukoilla toistemme puolesta — olemmeko muistaneet rukouksissa häädässä olevia ja niitäkin, jotka eivät vielä tunne esirukoilijaamme "Jeesusta?"

"Suo, Herra, voimaa rukoilla

Uskossa luottavasti, Suo mulle taivaan armoa huokaamaan hartahasti.

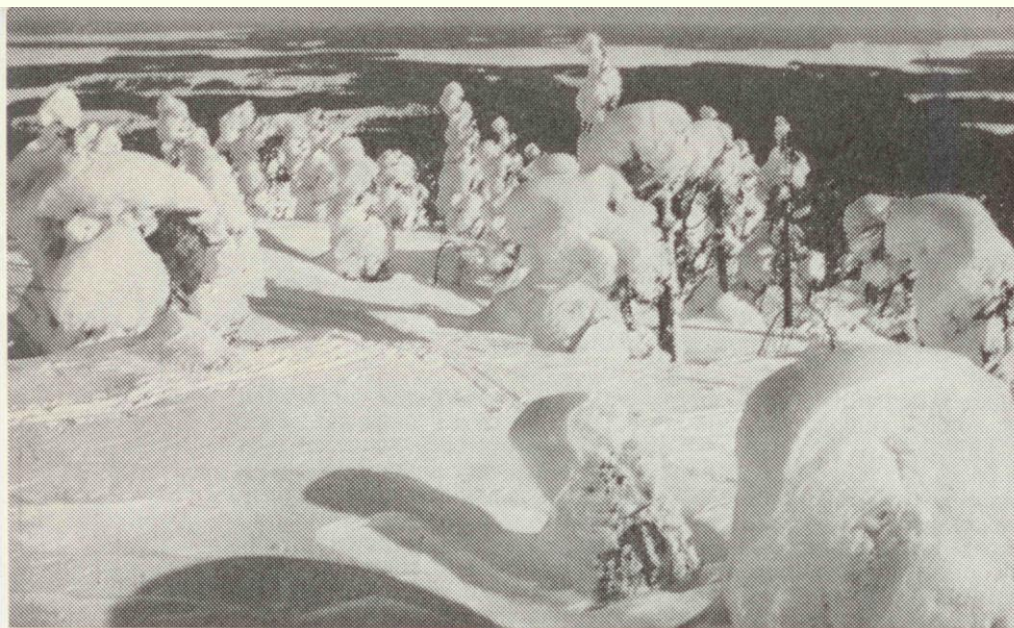
Niin ettei suu vain puhuisi, vaan koko sielu huutaisi, sydämen pohjasta aivan.

Suo minun, oikein rukoilla,

Sun tahtos mukaisesti. Mun anna sitä anoa, Mi kestää iäisesti.

Ja suo se uskon uskallus, Ett Poikas tähden rukous Myös kuulluksikin tulee."

Kaija Keränen.
(1954—1955)

Talvisunnuntai metsässä

On kirkas, aurinkoinen talvisunnuntai. Häikäisevä valkeus täyttää koko tienoon. Sen houkuttelemana nousen suksille ja suuntaan kulkuni lähellä olevaa metsää kohti. Annan sauvoilla vauhtia pienen mäennyppylän päällä. Hiljalleen vauhti lisääntyy. Latu vie syvään rotkoon, pujahtaa suuren kuusen oksien alta ja alkaa sitten kohota kukkulan rinnettä ylöspäin. Hengitän syvään raikasta talvi-ilmaa ja tunnen sen ihmeellisen piristävän vaikutuksen.

Tuossa johtavat jäniksen tutut jäljet haavan luota toisen luo. Kuulen rapinaa. Oravahan siellä pudottelee kävyn suomuja kuusen latvassa aterioidessaan! Häiritsemättä sitä sen enempää jatkan matkaani. Kas, metsähiihikin on uskaltautunut ulos pesästään jäljistä päätellen! Varmaan sen on kuitenkin pian täytynyt palata takaisin lämpöiseen tuopaansa.

Ihmeellinen rauha vallitsee täällä metsän keskellä. Olen tullut kukkulan laelle, Pysähdyn siinä. Ei ole mitään kiirettä, onhan sunnuntai. Sunnuntai! Niin — tunnen tulleeni kuin temppelin. Notkeat koivut kaartuneina lumen painosta ovat temppelin pylväät, jotka muodostavat kimaltelevan holvikatok-

sen. Auringon kirkkaat säteet lumeen osuessaan luovat kimmellyksen, jolle on vaikea löytää vertauskohtaa. Samanlaisen hohteen ovat saaneet myös huurteiset puut, jotka juhmallisina seisovat metsän temppelin jumalanpalveluksessa. Kuulen urkujen soivan. Suuri hiljaisuus puhuu. Vallitsee harras, rikkomaton rauha. Kaukana on arki murheineen. Tämä hetki on Jumalan vallan suuruuden hetki. Tunnen sen voimakkaana. Oma minäni tulee pieneksi, hiljaiseksi. Suuren hiljaisuuden saarna puhuttelee. Kuuntelen kiitollisena. Kiitollisena siitä, että saan elää tämän hetken metsän kauniissa pyhäkössä.

Käännyn lähteäkseni. Annan suksien hiljaa liukua eteenpäin. Haluan näin kuin varoa, etten vain häiritsisi metsän syvää rauhaa. Katajapensas nukkuu. Kaiken täällä olevan yllä on vahva lumipeite. Se säilyttää elämän talven yli, ja kevätauringon säteiden voimasta tuo elämä alkaa taas alusta...

Palatessani pysähdyn metsän reunaan. Näen kylän talot peltojensa keskellä. Kaikissa niissä on sunnuntai.

*Aili Piirainen.
1955—1956)*

Kevättoiveita

Vanhassa lasten runossa sanotaan: "Maaliskuu on sanomaa saavunnasta kevätpäivän." Olemmekin saaneet viettää jo monta aurinkoista päivää.

Kevät on toiveiden ja odotusten aikaa. Ainakin meille elämämme aamussa oleville se on jotain sanoin tulkitsematonta. Kun tämän kevään saan viettää rakkaassa opistokodissa, on toiveitteni joukossa sellaisia asioita, jotka ennen eivät vielä ole olleet niin tärkeitä. Hartain ja suurin toiveeni on, että Jeesus saisi tulla elämäni ja omistaa minut itselleen kokonaan ja että saisin ottaa tulevan, odotetavan elämäni turvallisesti Hänen kädestään. Minun ei silloin tarvitsisi peljätä tulevaisuutta, joka aina, kun sitä ajattelen, tuntuu niin peloittavalta. Ei minun tarvitse peljätä, minne pieni purteni joutuu elämän myrskyssä, kun Hän itse, taivaan ja maan Herra on sitä ohjaamassa. Silloin on kaikki hyvin. Ei niin, etteikö Hän olisi ollut elämässäni jo lapsesta saakka. Sainhan armon ja rippikouluaikana tulla Hänen omakseen, vaikka joskus tuntuu, että Hän on kaukana. Kyllä Hän on kuullut rukoukseni ja pitää sen lupauksensa, ettei Hän minua koskaan hylkää, vaikka korpeenkin eksyisin. Hän rakastavana paimenena etsii jälleen laumaansa. Vaikka joskus nousee ajatus, olenkohan vielä Hänen omansa. Tahtoisin tuntea sen, mutta niinhän meille sanottiin, ettei uskossa eläminen ole aina tunteissa elämistä.

Varmaan meillä kaikilla on paljon toiveita ja odotuksia, joiden tahtoisimme täyttyvän. Mutta eihän ne kaikki voi aina täyttyä eikä ole tarpeenkaan. "Oi, meille on yksi vain tarpeellinen, Muu turhaa ja pientä on rinnalla sen, Tuon ainoan rinnalla aivan." Varmaan monen opistolaisen hartain kevättoive on, että Jeesus tulisi koko elämämme Herraksi.

Vieno Kolehmainen

Kevättä aavistellaan

On maaliskuu puolivälissä. Aurinko paistaa kirkkaasti pilvettömältä taivaalta. Eteläinen kevätkuuli puhaltaa tuoden mukanaan raikkaan ja lämpimän tuunun. Meillä opistossa oli voimistelutunti. Ne, joilla oli sukset, lähtivät hiihtämään. Keli oli hyvä. Keväinen ilma teki mielen iloiseksi. Seisahduimme eräälle mäelle ihmettelemään kevään raikkautta. Auringonpaiste oikein häikäisi silmiä, kun katsoimme aavaa Pielistä ja sen kauniita saaria. Puissa ei enää ollut lunta, vaan se oli karissut maahan. Ei joutanut kauan ihmettelemään, täytyi joutua seuraavalle tunnille. Saa vain jäädä odottamaan lämmintä kesää.

Toivo Juntunen.

*

Aurinkoisena valkeni maanantaiamu. Siitä olimme iloisia, sillä tänään on meillä voimistelutunti. Hiihtoladulle lähtijöitä oli nyt useampi tyttö kuin ennen. Sukset liukuivat vinhaa vauhtia mäkiä alas. Oli hauskaa ja mieltä piristävää tuntea, että kevät on todella tulossa. Metsän puut humisivat kevään enteitä, ne olivat vapaat lumen painosta. Hanki kimmelsi kirkkaana auringon paistaessa sille. Vaaralta katsellessamme näimme kaukana olevat saaret ja metsän rannat sinertävinä. Taivas oli pilvetön. Kuinka kaikki näyttikään niin puhtaalta ja valoisalta. Olimme reippaita ja iloisia palatessamme tuolta hiihtoladulta.

Seija Mähönen.

Raamattuni

"Raamattu on kristillisen uskon ja elämän korkein ohje", sanotaan kristinopissa. Siihen lauseeseen minäkin tahtoisin yhtyä. Sain oman raamatun vasta silloin, kun tulin tänne opistoon ja nyt

Tämänvuotinen
lähetyskerhomme

Lähetysajatuksia

Siionin Kantaleen laulussa laulamme: "Nyt on tarvis viesti viedä kautta maiden kiireinen. Miljoonat ei vielä tiedä armo-työstä Jeesuksen, synnin taakkaa vain ne kantaa etsien ja eksyen. Nyt on tarvis armon antaa loistaa yöhön sielujen."

Jokainen varmasti ymmärrämme, että tässä on kysymys lähetystyöstä. Monella eri tapaa sitä tehdään kansamme ja kirkkomme piirissä. On varmasti tuhansissa laskettavissa se nuorempien ja vanhempien joukko, joka viikottain kokoon-tuu lähetysompeluseuroihin. Käsityö toi-

se onkin tullut minulle niin rakkaaksi, että voisin lukea sitä vaikka kuinka paljon tahansa.

Ennen opistoon tuloani en ollut luke-
nut yhtään evankeliumia, mutta nyt opiston aamuhartauksissa ja uskonto-
tunneilla ovat siitä tulleet monet paikat
hyvin läheisiksi. Raamattu on ihmeelli-
nen kirja, sisältyyhän sen lehdille mei-
dän tärkein asiamme, sielumme pelas-
tuminen. Muistan eräästä laulusta sa-
nat: "Taivaaseen jos tahdot, katso Raa-
mattuun. Jeesus kätkeyypi sanaan py-
himpään."

Ne sanat, jotka ovat raamattuun kir-
joitetut, ovat pyhiä sanoja ja meidän
tulisi totella niiden ohjeita ja neuvoja.
Kuinka suuri siunaus onkaan sillä, joka
ottaa vaarin tämän rakkaan kirjamme
sanoista.

Valma Tuononen

sensa jälkeen syntyä, jotka myyjäisissä
muutetaan rahaksi palvelemaan tuota
arvokasta työtä.

Tällaista ulkonaista touhua ja puuhai-
lua kyllä on, mutta kuinka monelle lie-
nee selvinnyt asian tärkein puoli. Matt.
28: 19—20 jakeissa on sanottuna se
käsky, joka tulisi olla jokaiselle kristi-
tylle rakas ja samalla velvoittava. Siinä-
hän Jeesus sanoi opetuslapsilleen: "Men-
kää ja tehkää kaikki kansat minun ope-
tuslapsikseni . . ." Siinä sanotaan aivan
yksinkertaisesti: "Menkää", eikä eritella
kenen on mentävä. Tämä käsky kuuluu
siis jokaiselle, joka tunnustautuu olevan-
sa Jeesuksen opetuslapsi. Se on sanottu
sinulle ja minulle.

Ei tietenkään ole tarkoitus se, että
meidän kaikkien on lähdettävä kauas pa-
kanamaille sanomaa viemään. Ei Jeesus
varmasti sitä tarkoittanut, mutta Hän
tahtoo, että olisimme uskollisia tälle käs-
kylle omalla paikallamme. Meille jokai-
selle on mahdollista suorittaa eräs, niin
usein pieneksi ja halvaksi katsottu teh-
tävä, nimittäin esirukous. Tämän
me niin usein unohdamme, mutta juuri
rukous on tarttumista siihen käteen, jo-
ka maailmoita johtaa. Tähän tehtä-
vään tarvitaan meitä jokaista.

Lisäksi voimme paljon auttaa aineellisesti. Tätä lähetystyö aina tarvitsee. Näin me siis jokainen voimme auttaa tätä työtä, jos vain meillä on rakkautta siihen. Tätä emme löydä itsestämme, vaan Jumala antaa sitä sydämiimme Pyhän Hengen kautta.

Täällä opistokodissa on työkauden aikana, sen jokaisena perjantaina, kokoontunut pienoinen joukko lähetyskerhoon. Joka toisena kerhoiltana olemme tehneet käsitöitä lähetysmyyjäisiä varten ja joka toisena kerhoiltana syvennymme lähetystyöhistoriaan, työn valo- ja varjopuoliin. Monet on olleet vaikeudet voitettavana, mutta Jumalan avulla on aina vain yritetty ja aloitettu uudelleen, vaikka joskus on työ näyttänytkin olevan aivan turhaa. Rakkaus Jeesukseen ja hukkuviin sieluihin on kannustanut tässä vaikeassa tehtävässä. Tällaisen käsityksen olemme saaneet kuunnellesamme lähetystyöntekijöitten elämänavaihteita.

Eriytyistä iloa olemme täällä opistolla tunteneet viime aikoina huomattuamme, että toinenkin opistoperheen lapsista on tuntenut henkilökohtaisesti omalle kohdalleen kutsun lähteä pakanakansojen keskelle kertomaan Vapahtajasta. Valtimolainen Maila Mustonen, diakonissa, on parhaillaan lähetyskoulussa valmistautumassa tehtäväänsä.

Kaikkihan me varmasti tiedämme, että toinen lähetysten alttarille elämänsä antaneista opistolaisista on opettaja Kai-su Piirainen. Hän on työskennellyt Japanissa jo yhden työkauden ja saamiemme tietojen mukaan tapaamme hänet ensi kesänä lomalla kotimaassa ja toivottavasti täällä opistollakin. Jumala auttaa ja siunaa täyden uhrin antanutta lastaan.

Ylläoleva kuva kertoo tämän vuoden lähetyskerhon eräästä juhlaillasta. Pentti Moilanen sai lähetysten joulujuhlissa

Nurmeuksessa, jossa olimme avustamassa ohjelminemme, numerolla 13 suuren ja houkuttelevan hedelmäkorin. Koko lähetyskerho koottiin tämän arvokkaan voiton ympärille. Yhdessä ihailtiin ja iloittiin.

Saakoon Vapahtaja kiinnittää meidän — hänen opetuslapsiensa — sydämiä käskyyn, jonka Hän itse on antanut meidän noudatettavaksemme.

Rakkaus Jeesukseen tuo rakkauden lähetystyöhön.

"Sun lähettejäs siunaa,
Sun todistajias,
kun nostavat he siellä
Sun ristinlippuas.
Oi Jeesus, veres voiman
suo heitä vahvistaa,
suo heidän rohkeasti
Sinua tunnustaa."

Eila Ikonen

"On Jeesus-nimi uloioin"

Nämä sanat kertovat täydellisestä onnesta jo maan päällä, jos voimme tunnustaa ne omiksemme.

Tänä talvena täällä opistossa olemme saaneet kuulla Jeesus-nimen hyvin monta kertaa. Oma raamattumme kertoo siitä ja monet puhujat ovat käyneet todistamassa Jeesuksesta, syntiensovittajasta ja lunastajasta. Onko kaikki tämä kaikunut kuuroille korville. Kiitos Jumalalle, että näin ei ole saanut käydä. Voi, jospa meidän kaikkien syvimpänä toiveenamme olisi, että sana tekisi työtään meissä. Siunattua olisi elämämme silloin, hyvät opistoverini. Me vajavaiset ihmiset saamme olla aivan varmoja siitä, että Jumala kuulee heikoimmatkin pyyntömme. Kehoitetaanhan meitä sannassakin rukoilemaan.

Täällä alhaalla me riennämme pois, sillä tiedämme varmaan, missä on kotimaamme. Siellä odottaa meitä kalliit aarteet. Uskossa Jeesukseen voimme unohtaa taaksejääneet. Miksi siis pelkäisimme, sillä Hän tuo tuntoomme rauhan ja lohdutuksen. Syntisinä tarvitsemme Sinua, Jeesus, aina. Näinollen katsokaamme uskossa Häneen kaikissa elämämme vaiheissa.

Suoma Piironen

Mitä harrastat?

Tämä ei ole mikään pieni ja turha kysymys. Sen keskellä kulkee elämämme laaja sarka, jota nimitetään vapaa-ajaksi. Tähän aikaan taas läheisimmin liittyy elämämme kirous tai siunaus, sen tyhjiys tai täyteläisyys, sen synkkä harmaus tai iloinen virkistys.

Kysymys on nykyhetken kysymyksiä. Onpa se jo kirkkomme katekismuksessa § 90. Näin siellä sanotaan: "Vapaa-ajat meidän on käytettävä ruumiin ja sielun lepoon ja virkistykseen. Luonto, hyvät kirjat ja harrastukset sekä hyvä seura tarjoavat tervettä ja puhdasta iloa. Niitä saamme kiitollisin mielin käyttää hyväksemme. — Monet käyttävät vapaa-aikojaan väärin. He etsivät iloaan huonoista huvituksista ja väkijuomista. Nämä turmelevat sieluamme ja ruumistamme, särkevät koteja, ja johtavat usein rikoksiin. — Sielun suurin virvoitus on osanotto seurakunnan jumalanpalvelukseen ja kotihartauteen. —"

Nykyisin lainsäädäntö turvaa jokaiselle työntekijälle vapaa-ajan. Päivittäinen työaika on 6—8 tuntia, kotiapulaiselle 10 tuntia; keskimäärin uneen käytetään 8 tuntia, ja siten vapaa-aikaa jää myös 8 tuntia päivässä. Sunnuntait ovat yleensä vapaat, lauantai lyhempi kuin muut työpäivät, lisäksi kuuluu kahden viikon loma vuoden työsuhteen perusteella.

Yhteiskunnalliselta kannalta vapaa-aika on tarkoitettu virkistymiseen ja rentoutumiseen. Henkinen pirteys vaikuttaa työn tuloksiin ja siksi on myös työnantajan etu, että työntekijöillä on tilaisuus lepoon ja virkistymiseen.

Keski-ikä ihmiset yleensä käyttävät vapaa-ajan perheensä parissa ja perheen hyväksi. Äidit ja isät saavat aikaa lapsilleen ja siten koti voi saada paljon hyötyä ja virkistystä vapaahetkistä. Kaupunkilaisperheillä on usein palsta ja mökki lähiseudulla ja varhaisesta keväästä myöhäiseen syksyyn viettää perhe lauantait ja sunnuntait mökillä. Siellä on luonnon läheisyyttä ja rauhaa enemmän kuin täyteen sulloissa kaupungeissa.

Vapaa-ajan kysymys on nimenomaan nuorison ongelma. Ei läheskään kaikilla

ole käsitystä, mihin panisivat liikenevän energian ja ajan. Tapa vallitsee nuoria herkästi, edelleen voi huomata helpoimman tien valinnan. On valmiita huvitilaisuuksia, jotka eivät vaadi henkistä ponnistelua. Riittää, kun sukeltaa joukkoon. Näin muodostuvat nuorisoparvet, jotka kulkevat elokuvista elokuviin, tansseista toisiin, ravintolasta ravintolaan. Pääasia on ajan kuluttaminen, ikävän ja yksinäisyyden torjunta. Tupakka ja väkijuomat kuuluvat samaan kuvaan, merkillinen irrallisuuden tunne myös ja päämäärättömyys ja häiritsevä käytös.

Ihanteet ovat kuoleet, harrastukset ovat lamassa. Suomen ruotsia puhuvalle nuorisolle tehtiin vuonna 1950 suuri kysely kirjallisesti. Kaikkien, joilta kysyttiin, piti kirjoittaa, mitä harrastuksia ja huvituksia heillä oli ja miten he muuten viettivät vapaa-aikansa. Kävi ilmi, että heistä enimmäkseen harrastivat elokuvia, tanssia ja erilaisia yhdistyksiä. Radiota kuuntelivat melkein kaikki, mutta enimmäkseen vain tanssimusiikkia ja jännittäviä kuunnelmia. Oli hyvin vähän sellaisia, jotka kertoivat jotakin lukevansa, ja heistäkin enimmäkseen vain urheilu-uutisia ja huonoja viikkolehdiä. Voimme siis todeta, että enimmäkseen "laihaa ravintoa".

Jos tarkkaamme ympäristöämme, voimme todeta, miten suuressa määrin edelläkuvattu antaa läpileikkauksen nykyhetken koko suomalaisesta nuorisosta. Tilanteen vaarallisuus on tajuttu kirkon ja yhteiskunnan taholta. Jos nuoren sielu väsähtää, koko elämä latteutuu, lakien kunnioitus häviää ja kotien pohja putoaa. Olin syksyllä Helsingin kaupungin suomenkielisen työväenopiston lisärakennuksen vihkiäisjuhlassa. Puheissa todettiin, että on kaupungin velvollisuus turvata työssä käyville nuorille opiskelumahdollisuuksia vapaa-aikana. Kyllä niitä mahdollisuuksia käytetäänkin, 7000 opiskelijaa ei ole pieni luku. Kieliä harrastetaan paljon, myös muita oppiaineita, lisäksi kerhojen tapaan valokuvausta, piirustusta, käsitöitä ym. askartelua. — Askartelun tarve on johtanut oikein ohjaajaopiston perustamiseen, ja siitä on sanottava pelkkää hyvää. Muu-

tamin paikoin opistokerhot toimivat riipeästi, on myös seurakunnilla innokasta, monitahoista toimintaa.

Urheiluumme syystä moititaan aatteetomuudesta. Jos rahankeruu on pääasia ja tanssilavat rahankeruumuoto, ei urheilun ihanteellisuutta ole enää paljoakaan. Ei voi koskaan liaksi korostaa raittiin ja kehittävän liikunnan arvoa. Luonnossa suoritettu hiihto, luistelu, kävely, retket, pyöräily jne. sekä kilpaurheilu sopivana annoksena luontuvat sangen hyvin reippaan nuorison yhdeksi pääharrastukseksi.

Musiikin järjestelmällinen kuuntelu radiosta, äänilevyt ja soiton ja laulun opiskelu kehittävät sisäistä ihmistä, tuovat suuren virkistykseen ja saattavat koota pienen tai suuremman ryhmän yhteen. Niiden kautta voi myös palvella kotia, koulun ja seurakunnan tilaisuuksia.

Joskus sanotaan muutamista nuorista, etteivät he harrasta muuta kuin "seurustelua". On mitä luonnollisin asia, että nuoret seurustelevat toista sukupuolta olevien nuorten kanssa. On myös paljon hyviä ja kauniita opaskirjoja, joissa tätä elämänaluetta valotetaan. Turmelevia kirjoja ja elokuvia on kuitenkin liian paljon ja vietteliämä on jokaisessa niin voimakas, että usein tällä alueella saadaan omantunnon haavoja, hairahdutaan ja tarvellaan jotain sangen arvokasta. Gotthelf on sanonut: "Tosi ihmisonni on herkkä kukka. Sen ympärillä häirii tuhansittain petoja ja se kuolee saastaisesta henkäyksestä. Onnellinen se, joka ajoissa huomaa vaaran ja varjelee sydämensä rauhaa." Tässä "harrastuksessa" on kysymys ei vain yksilön ja perheen vaan koko kansan tulevaisuudesta.

Mitä ovat huonot harrastukset?

Emmeköhän ole yksimieliset alkoholin tarpeettomuudesta ja suuresta vaarasta. Ilo viinan kanssa on keinotekoista ja alkoholitapa on petollinen viihdyttäjä. Kauniilta näyttää täytetty pikari, mutta myrkkä kätkeytyy sen hohtoon. Uskova nuoriso on ehdottoman raittiuden kannalla, ei ole sovitteluratkaisua, vaikka asia tutkittaisiin miten tarkasti.

Kortinpeluu on bridgen nimellä jopa hienostuneelta vivahtavaa. Seuraelämässä se voi täyttää joskus tyhjyyttä, kun ei muuta keksitä. Ihan äskettäin olen kuullut murheellisia asioita korttiseurann vaaroista. Eräs isäntä pelasi metsästä rungon toisensa perästä, ja perhe eli puutteessa isän himon takia. Toinen nuori perheenisä laiminlöi vaimoan ja

lapsiaan, kun yökaudet oli vietettävä "korttisakissa". Tyhjää ja kuluttavaa on pelihimon alainen elämä.

Elokuvat? Ensinnäkin hyväksymme kouluelokuvat ja opetusfilmit ilman muuta. Historia, luonto, maantiede, taide elävöityvät suuresti filmin avulla. Samat asiat, mitkä voidaan lukea kirjasta, on vain esitetty liikkuvalla nauhallä. Muuten on suositeltava ankaraa valintaa ja rajoitusta. Eikä liene muuta keinoa itsekullakin kuin oppia valitsemaan. Nykyaikana vaara ympäröi jokaista, kiussaukset ovat niin lähellä, että täydelleen ei kukaan voi varjeltua. Mutta me tarvitsemme uskon kilven pahaa vastaan ja rakkautta puhtauteen ja totuuteen. Valheellista on muodin ylikorostus, väärää on "ikuisen nuorekkuuden" tavoittelu, turmelevaa on tehdä ihmisestä vain "sukupuoliolento", vastuuton ja joka hetki altis uuteen "ihanaan seikkailuun". Rakkaus- ja rikoselokuvat ovat raastavia ja valheellisia. Ne kiihoittavat; ne tappavat Jumalan kuvan meissä. Jokin filmi vieraista maista ja vieraista oloista antaa ajattelemisen aihetta ja suurta virkistystä. Ajattelen vaikka filmiä: "On keskiyö", tohtori Schweitzerista ja "Nunnan tarina".

Laajat näköalat avaa hyvä kirjallisuus. Mikä mielikuvituksen lento siirtyä marttyyrien aikaan "Quo vadis"-romaanin välityksellä, maamme menneisyyteen "Välskärin kertomuksien", englantilaisen orpopojan vaikeuksiin "David Copperfieldin" kautta. Mitä syviä löytöjä antaa runous, jos ajattelemme vaikkapa Saima Harmajaa, Jaakko Haaviota, Aaro Hel-laakoskea, Kaarlo Sarkiaa ja Helvi Juvosta.

Tanssi? Musiikki, liikunta, seurustelu. "Se on hurmaavaa." Se kiehtoo, se täyttää joutohetket; on vain tanssi — tyhjiys — tanssi. Jos nuorilta tanssi kielletään, sanovat he: kaikki hauska julistetaan synniksi! Tällä kohtaa myös kiussaus siihen tulee sangen suureksi.

Tämän kysymyksen kohdalla nojaudun ensin nuorisoseurojen kokemuksiin. Nuorisoseurojen nykyinen alennustila johtuu tanssin ylivallostaa. Muu ei vedä nuoria kuin tanssi. Valvonta ja muistutukset eivät auta, mutta niin myös voidaan todeta, että kaiken harrastustoiminnan väkevin tappaja on tanssi.

Liian hukuttava mahti on tanssi myös uskon suhteen. Koko ilmapiiri tanssissa-lissa huokuu sellaista elämänsisältöä, joka kovettaa ja kylmentää omantunnonelämää. Hetken hurma on kaikki

kaikessa, nautinto kohoaa etualalle, vastuu heikkenee. Jos eivät edes tavalliset harrastukset viihdy tanssin varjossa, sitä mahdottomampaa on, että usko siellä säilyisi. Nuori toverini, joka oli hyvin suosittu ystäväpiirissä, oli vähällä joutua tanssin pyörteisiin, mutta asia kirkastui synniksi. Hän ei voinut tallata "Jeesuksen verta jaloillaan".

Jo edellä mainittiin monta hyvää harrastusta. Ei ole väliä, teetkö käsitöitä, luetko romaania, urheiletko, maalaatko porsliinia tai edistyt musiikissa. Kun virkistyy ja leipää mieluisan harrastuksen parissa, se antaa voimaa kutsumuksellekin. Raamattu sanoo: "Kaikki mikä on totta, mikä kunnioitettavaa, mikä oikeaa, mikä puhdasta, mikä rakastettavaa, mikä hyvältä kuuluvaa ja jos on jotakin kiitettävää, sitä ajatelkaa." Fil. 4: 8.

Esitystä harrastuksesta ei voi päättää tähän. Uskovalla ihmisellä ei ole vain ajallisuuteen tähtäävä harrastus, vaan iäisyys. Hänen syvin harrastuksensa on näkymätön Jumalan valtakunta, sen aarteet. Hän ei voi laiminlyödä maallista työtään eikä perhettään. "Joka ei tahdo työtä tehdä, ei hänen syömään pidä". "Joka ei pidä huolta perhekunnastaan, hän kieltää uskon ja on pakanaa pahempi". Mutta kaikille jää vapaa-aikaa, kaikilla on mahdollisuus tulla sanankuuloon, osallistua Jumalan valtakunnan työhönkin. Äiti on sidotuina, varsinkin lasten ollessa pieniä. Mutta siinäpä on myös seurakunta hänen ympärillään.

Nuori on vapain liikkumaan ja toimimaan. Onnellinen se nuori, joka harrastaa jumalanpalveluksissa ja juhlilla käyntiä, levittää lehtiä, pitää kerhoa jne. Paavali kirjoittaa Timoteukselle: "Pakene nuoruuden himoja, harrasta vanhurskautta, rauhaa niiden kanssa, jotka huutavat avukseen Herraa puhtaasta sydäimestä." 2 Tim. 2: 22.

Uskon asia ei tietenkään ole harrastus siinä mielessä, että jollakulla sanotaan olevan taiteellisia harrastuksia, toisella taloudellisia ja kolmannella uskonnollisia. Usko on harrastus vain muodollisesti ottaen, mutta olemukseltaan se on perusasenne elämässä, pohja, kallis helmi, joka on ostettava myyden kaikki muu. Kaikki muukin annetaan, mutta tärkeintä on Jeesus, anteeksiantamus, omantunnon rauha ja elämän päämäärä yhteydessä Jumalaan.

Timoteuskirje puhuu vähän erikoisista harrastuksen aiheista. Harrasta vanhurskautta! Mitä siis? Harrasta katso-

mista siihen vanhurskauteen, joka on pyhä ja tahraton ja meille ansaittu lahjana! Harrastakaamme yhteyttä Kristukseen uskon kautta, siten myös saamme osallisuuden hänen vanhurskauteensa. Toiseksi meidän tulee harrastaa elämässämme totuutta ja oikeutta, niinkuin Jumalan lasten sopii, tai kielteisesti sanoen: "Karttakaa kaikenlaista pahaa!" Harrastakaa uskoa, so. turvautukaa Kristukseen, siinä on kilpi kiusauksia vastaan. Se on jokapäiväinen harjoituksemme. Harrastakaa rakkautta. Jälleen on kaksoisuunta: suunta Jumalan rakkauteen ja lähimmäiseen. Ei voi suu-remppaa ja parempaa harrastaa kuin tätä: Se on ensimmäinen käsky ja siinä täyttyvät laki ja profeetat. Harrastakaa rauhaa. Ei siis kiistoja, ei syyttelyjä, ei pahansuopuutta, vaan hyväntahtoisuutta ja sovittelua. Autuaita ovat rauhantekijät.

Aika on iäisyydestä annettu väline Jumalan ja lähimmäisten palvelemiseksi, se on kypsymistä varten, kuuliaisuutta varten. "Ohi aikasi käy, kuten nukkuvan yö, ei sen liikettä näy, kun se voimasi syö". Ei ole samantekevää, meneekö aikamme joutilaisuudessa ja turhuudessa, vielä vähemmän se saisi kulua turmelevassa ja synnillisessä. Tarpeellisia on vähän, oikeastaan yksi. Mutta Jumalan valtakunnan ohessa meille annetaan kaikki.

Hukattuja hetkiä on meillä kaikilla, kiusaaja on voimakas. Mutta onneton se, jolla on tuhlatu nuoruus, väärin käytetyt voimat! Suuri työnantaja, viinitarhan Herra ottaa työhön myös 11:nnellä hetkellä, se on Hänen suurta armoaan. Mutta suurta on myös se, että saa harrastaa jo nuorena kestäviä, ikuisia arvoja, olla Herran ystävä ja työtoveri.

Eräs pappi joutui pappilaan, jossa edellinen pappi oli harrastanut puutarhanhoitoa. Tämä uusi ei hoitanut puutarhaa yhtä hyvin, joku siitä häntä jo moittikin. "Herra ei kysy minulta, oletko hoitanut hyvin puutarhaa, vaan oletko hoitanut hyvin sieluja", pappi vastasi. On arvoja rjestys, sitä lopuksi tähdennettäkään.

"Turhuutta on kerran kaikki ajallinen, Kestävää vain armo, Herran rakkaus."

(Evangelisten nuorten talvipäivillä loppiaisena Vaasassa pidetty esitelmä).

Kaustisen
voitollinen joukkue.

Eläköön Kauhajoki!

Näitten muistelmien mukana saapukoot terveiset ja sulimmat kiitokset hiihtojoukon osakseen saamasta hyvyydestä Kauhajoen opiston opettajille ja oppilaille.

Talven parhaana aikana sai pieni ryhmä opistomme oppilaita tehdä mitä antoisimman ja mieliinpainuvimman retken. Johtajattaren ja Hilma-tädin johdolla matkasi kolmen tytön ja viiden pojan muodostama porukka kauas Kauhajoelle.

Lienee ollut pisimpiä matkoja monenkin mukanaolijan kohdalla, niinpä jo yksistään matkasta voisi kertoa muistoja ja vaikutelmia paljon. Kun itäisimmän Suomen hiihtomaineen puolustajat Turjan rautatiesaisakkeella pudottautuivat junasta, niin johan huomasivat Pohjanmaalle tullessaan. Lakeutta näkyi ympärillä ja lakeuden keskellä siellä täällä asumuksia, joiden ympärillä kasvoi kyllä puita. — Onneksi ei Kauhajoen metsät rajoittuneet näihin kotipuihin, vaan, kuten opistolle tultuamme huomasimme, alkoi sen takana tuuhea kuusimetsä, jonne hiihtolatukin oli vedetty.

Lakeuden lasten opisto oli tilava, kaksirakennuksinen, joista uudempi rakennus vasta viime kesänä valmistunut,

toimi poikien asuntolana, sinne oli sijoitettu myös veistola.

Voi, kun lauloi kauniisti meitä vastaanottaessaan opiston suuri oppilasjoukko. Laulu oli Siionin Kanteleesta 383, muistossa säilyy kauniina tuo hetki.

Me Nurmeksesta saapuneet emme olleet ainoita vieraita, vaan kokoontui kaikkiaan kymmenen eri opiston edustajat viettämään yhteisiä talvipäiviä. Opiston juhlasalissa vietettiin kolmen päivän aikana unohtumattomia hetkiä. Saimme kuulla johtajien ja opettajien puhuvan kauniisti ja syvästi siitä asiasta, mikä on kaikille yhteinen ja tärkeä, pelastuksesta.

Sitten oli edessä itse hiihtokilpailut. Kauniisti paistoi karkauspäivän aurinko hangille. Perin tasaista maastoa saimme hiihtää. Hyvinhän se meni, mutta toiset olivat parempia ja niin vuoden meillä ollut kiertopalkinto meni Kaustisen kovien hiihtäjien mukana.

Vain ilta oli aikaa enää oleskeluun Kauhajoen opistolla, jossa meille oltiin

niin tavattoman ystävällisiä. Niin senkin iltapäivän aikana, jonka vietimme isäntiemme luona ja keskustelimme, emme tainneet paljon havaita merkkejä paljonpuhutusta pohjalaisten juroudesta. Iloisia ja toverillisiä olivat kaikki. Onkin sitten ero tällaisten toverien parista aina vähän haikaa, kauemminkin viihtyisi. Matkamiehen mieliämme lämmitti niin paljon, kun kaikki oppilaat vielä iltapimeällä lähtivät saattamaan meitä junalle. Laulun kaikuessa lähti liikkeelle juna, joka vei meidät kauas pois.

Ja nyt, täällä omalla opistolla, kun ollaan taas ja aherretaan, palautuu mieleen herkästi ne päivät. On hauska ottaa aina esiin jokin muisto, valokuva tai muu ja kiitollisuudella ajatella kaikkia, jotka vaikuttivat retkemme onnistumiseen, muistaen: "Jokainen hyvä anti tulee Jumalalta".

Seppo Martikainen

*

"Riennän kohti päämäärää, voittopalkintoa", tämä sana oli talvipäivien tunnuslauseena ja sitä käytettiinkin ahkerasti. Me, jotka saimme olla mukana, emme varmaankaan unohda tätä lausetta emmekä näitä Kauhajoella vietämiämme päiviä koskaan ...

Juhlia mahtui näihin kolmeen päivään monta kappaletta. Erittäinkin opistojen esittäytymiset ja opettajien puheet olivat mielenkiintoisia kuunnella. Olihan hauska tietää, mistä ja millaisista oloista toiset mukana olleet olivat. Ohjelma oli hyvin järjestetty, ei ollut mitään pitempiä juhlia, mutta lyhyempiä sitä useammin, joten mieli pysyi virkeänä. Esitykset näihin juhliin olivat hyvin harjoiteltuja. Johtaja Paavo Tamminen toimi leikkisänä kuuluttajana. Yleisöä oli yli kaksisataa henkeä ...

Oppilaista jäi sellainen mielikuva, että he olivat jotensakin vilkkaampia ja reippaampia kuin me. Nämä talvipäivät lisäsivät useankin toverihenkeä, kun sai olla kosketuksessa toisten opistolaisten kanssa. "Lähemmä oi Jeesus Sinua", tuli myöskin yhä hartaammaksi toiveeksi.

Pentti Kokko

*

Päiväjuhlasta sunnuntaina jäi mieleeni korkeakoululaisten lausuntakuoron esittämä vaikuttava runo: "Laivamatka". Illalla esittäytyivät eri opistojen edustajat. Tuntui kuin jokin yhdistävä side

olisi solminut eri opistoja yhteen, vaikka ne sijaitsevatkin kaukana toisistaan.

Maanantaina oli ennen kilpailuja maisteri Anna Koskiniemen kirjallisuustunti, aiheena Mika Waltarin uusi teos "Valtakunnan salaisuus". Vaikka edessä oleva voimainkoetus, hiihtokilpailu, oli useiden mielessä, jaksoimme ainakin toisella korvalla kuunnella mielenkiintoista esitelmää.

Hiihtokilpailuissa paras voittaa. Se paras oli tällä kertaa Kaustinen. Meidän oli tyydyttävä kuudenteen sijaan, jonka tähden ei ehkä ainakaan viime vuosikurssi ajattele meitä suosiollisesti. Päätäjäisten jälkeen jätimme sitten Kauhajoen opiston, jossa olimme koko ajan saaneet osaksemme pohjalaisten ystävällisyyttä.

Matkaamme kuului vielä käynti Vaasan ruotsalaisella ev. kansanopistolla. Täälläkin meille osoitettiin harvinaista ystävällisyyttä ja vieraanvaraisuutta. Tutustuimme Vaasaan niin paljon kuin yhtenä ainoana tiistaipäivänä ehti ja mielestämme me ehdimmekin aika paljon. Näimme sekä Vaasan että Vanhan Vaasan kauniit kirkot, kaupungintalon upean juhlasalin, Tikanojan taidekodin, Korsholmanlinnan vallit, samoin entisessä Vaasassa sijainneen vanhan kirkon ja triviaalikoulun rauniot, ehdimmepä vielä johtajattaren kotiinkin, jossa meitä pidettiin erittäin sydämellisesti vieraina.

Illalla oli juhla Vaasan rukoushuoneessa yhdessä ruotsalaisten opistolaisten kanssa, mukana oli myös runsaasti vaasalaista yleisöä. Juhla tuntui vaikuttavalta. Ruotsalaisen opiston oppilaat esitivat kuorolaulua, heidän johtajansa, pastori Kronlund, sekä seurakunnan pastori Lönnroth ja johtajattaremme puhuivat. Mekin lauloimme tunnuslaulumme ja "Oi Jeesuksein". Lisäksi johtajatar näytti värirainakuvia opistoltamme. — Tuskinpa kukaan meistä lähtiessään uskoi, että matkasta muodostuisi niin antoisa. Se oli virkistävä ja tapahtumarikas ajanjakso opistokaudelta, muistelemme sitä kiitollisuudella.

Kaisu Huotari

*

Matkustaminen tuo vaihtelua jokapäiväiseen elämään. Näemme uusia ihmisiä ja uusia seutuja, jotka herättävät meissä uusia ajatuksia ja virkistävät mieltä.

Näin tapahtui Kauhajoen matkallammekin. Seudut olivat outoja ja ennen-

näkemättömiä. Tuntui oudolta nähdä vaarojemme sijasta vain lakeuksia ja taloryhmiä. Kaukana taivaanrannalla näkyi metsä kapeana nauhana, ja kun katsoi rautatietä, sitä näytti jatkuvan äärettömiin. Ainakin maisemiensa puolesta Pohjanmaa oli erilainen kuin Karjala, mutta myös asukkaat ovat erilaisia kuin me. Kaikki kohtaamamme ihmiset olivat tosin hyvin ystävällisiä ja avuliaita, mutta he olivat jotenkin jäykempiä ja arvokkaampia, meistä vieraistaan he pitivät aivan suuremista huolta.

Saimme myös tällä matkallamme kuulua runsaasti Jumalan sanaa... Voittajat olivat tietenkin onnellisia, mutta eipä surreet hävinneekään, vaan kaikki olivat yhtä iloisia.

Suuri elämys oli myös, kun saimme käydä Vaasassa ruotsalaisella kansanopistolla. Siellä meille osoitettiin lämmintä ystävällisyyttä, niin opettajat kuin oppilaat olivat suuremmissa. Harras kiitos heille vielä kaikesta! En koskaan unohda hetkeä, kun lauloimme näitten ruotsalaisten opistolaisten kanssa suomeksi samassa kuorossa Rukoushuoneen juhlassa illalla: "Maksett' on velka, voitto on saatu." Tuntui niin juhlalliselta, suorastaan valtavalta.

Tämä matka oli meille kaikille suuri elämys. Olemme aivan erikoisen onnellisia siitä, ja meillä kaikilla on siitä unohtumattomia muistoja.

Ma i j a R y y n ä n e n

NAAPURISTA KÄYTIIN KYLÄSSÄ

Kylänlahden ja meidän opistollamme on tapana käydä toistensa luona kylässä. Tänä vuonna oli Kylänlahden opettajien ja oppilaiden vuoro tulla meille. Ohjelmaan kuuluu hiihtokilpailut ja lisäksi muuta ohjelmaa.

Tällaiset vierailut tuovat vaihtelua opistoelämään. Niistä puhutaan jo paljon ennen ja varmasti vielä enemmän jälkeensä. — Ensimmäiset vieraat, jotka olivat hiihtäjiä ja yksi opettaja, ompelunopettaja Suominen, saapuivat sunnuntaina maaliskuun 6 päivänä. Kummankin opiston hiihtäjät katselivat toisiaan arvostellen ja punniten mielessään omia mahdollisuuksiaan. Kylänlahden opistolaisista oli kyllä kuultu jo edeltäpäin "kauhujuttuja", heidän piti olla kovia menemään. Hiihtäjät kävivätkin jo heti tutustumaan latuun.

Iltajuhla oli meillä yhteinen, Kylänlahden opiston johtajakin oli jo saapunut siihen. Iltateepöydässä esiteltiin kiertopalkintona oleva viisihaarainen kuparinen kynttiläjalka, jonka johtaja

Mauro aikoinaan on lahjoittanut ja joka viime vuoden on ollut meidän hallussamme.

Seuraavana aamuna saapuivat loput vieraista. Siellä moni tapasi ystävänsä ja tuttavansa. Oli todellakin hauskaa ottaa heitä vastaan. Vieraat söivät ensin ja sitten lähdettiin tutustumaan taloon. Katseltiin huoneita ja käsitöitä. Kukin kertoi, mitä hän oli tehnyt ja aikoi tehdä.

Kokoonnuimme nyt luokkaan, jossa johtaja Ojajärvi piti raamattutunnin leivisköitten hoitamisesta. Pienen väliajan kuluttua kokoonnuttiin palkintojenjakotilaisuuteen. Kylänlahti voitti kuin voittikin kiertopalkinnon. Muuten kilpailu oli ollut aika tasaväkistä, reilua ja jännittävää. Kummankin sarjan voittajat, jotka olivat Kylänlahdesta, kävivät hakemassa kiertopalkinnon. Loppupuheessa sanottiin: "Jospa nämä nuoret, jotka ottivat tämän kynttiläjalan vastaan, niinkuin toisetkin nuoret, ottaisivat Jumalan valon sydämiinsä ja lähtisivät kulkemaan taivaan tietä." Loppuvirsi kohosi voimakkaana ja juhlaallisena satapäisen nuorisojoukon suusta ja varmasti sydämestään. Yhdessäolosta jäi muisto, joka lämmittää pitkän aikaa.

Liisa Korhonen

Tervetuloa toveripäiville

O H J E L M A

lauantaina, 26 päivänä:

klo 15.30	Tulokahvit
16.00	Alkajaiset ja raamattutunti, teol.yliopp. Veikko Yli-Krekola
18.00	Kaikkien vuosikurssien yhteinen lauluharjoitus
19.00	Toveri-ilta eli muistojen ilta

Marianpäivänä, 27 päivänä:

klo 7.30	Aamuhartaus, Pekka Lehikoinen ja Toveriliiton vuosikokous
10.00	Jumalanpalvelus, saarnaa pastori Lauri Koskenniemi
12.30	Päiväjuhla
15.15	Yhteislauluhetki
18.00	Iltajuhla

(Huom.! Huovat ja lakanat mukaan.)

Tulkaa joukoin, tulkaa siunausta rukoillen!

Hyvät toveriliittolaiset

Joutuessani täällä Lastenlinnassa yövuorossa ollessani viettämään yön elämän ja kuoleman kanssa kamppallevan pikku tyttösen vuoteen vieressä, jouduin monien tuskaisten ja polttavien kysymysten eteen. Nähdessäni ne tuskat ja kamppailut, joita tuo tyttönen joutui kärsimään, ennenkuin pääsi omaa kultakanneltaan soittamaan sinne valkokuisten joukkoon, tunsin sen, kuinka todellinen hirmuvalta kuolema on, mutta tunsin myös pelastuksen armon rikkauden. Kuinka pieni ihminen onkaan ikuisuuden valtojen käsissä? Hän on todella "ruoho joka kuivuu, ja kukkanen joka lakastuu".

Mitä maailma hyödyttää, mitä sen valta, rikkaus ja loisto. Mitä ovat sen ilot ja huvitukset, nehan kestävät vain hetken ja tuovat jälkeensä tyhjyyden. Elämällä ei olisi mitään, jos meillä ei olisi pelastusta, vapautusta kaikista synneistä ja toivoa taivaskotiin pääsystä. Mutta meillä on Jeesus Kristus Vapahtajamme, joka antoi henkensä ja vuodatti kalliin verensä meidän kaikkien puolesta, että "meillä olisi elämä ja yltäkylläisyys".

Hyvät toveriliittolaiset! Taistelkaa ja kilvoitelkaa tämän voittopalkinnon ja toivon varassa. Muistakaamme, että "meillä on lunastus" ja pyytäkäämme virrentekijän tavoin:

"Kun kristityn on nimi mulla,
Tee siksi minut todella.
Suo tahtos tekijäks mun tulla,
Sun nuhteitasi totella,
Ja käydä tielläs taivaaseen.
Elämään, iloon iäiseen."

Annikki Pirinen
(1956—1957)

KANSIKUVA: Vaarojen rinteet alkavat ennustaa kevättä.

Tietoomme on tullut

KIHLOISSA

Pekka Lehikoinen	1950—51
Katri Mäkeläinen	
Taisto Kolehmainen	
Kyllikki Meriläinen	1951—52
Reino Väyrynen	
Sinikka Nevalainen	1957—58
Jorma Hirvonen	
Sirkka Välitalo	1958—59

VIHITTY

Jaakko Kakkinen	
Rauha Puumalainen	1945—46
Tuomo Tanskanen	1947—48
Irene Ilovuori	
Jouko Nevalainen	
Eini Kilpeläinen	1958—59
Olavi Gråhn	
Anna-Liisa Partanen	1954—55

ERI OPPILAITOKSIIN PÄASSEITÄ:

Loimaan kodinhoitajakouluun Eila Mutanen (1956—57), Ilomantsin Pienviljelijäkouluun Risto Korkalainen (1958—59), Siikasalmen Maamieskouluun Vilho Korhonen (1957—58).

Sydämelliset onnittelet kaikille! — Herra on minun paimeneni, ei minulta mitään puutu.

— **TYÖKAUDEN PÄÄTTÄJÄISET** pidetään sunnuntaina toukokuun 8 päivänä. Tervetuloa!

PIRTIN VIESTI

Nurmeksen ev. Kansanopiston
Toveriliiton ry. lehti

Päätoimittaja: Toivo Salomaa
Ilmestyy 5-numeroisena
Tilaushinta 250
Postisiirtotilin numero 82253

Kajaani 1960, Kainuun Sanomain
Kirjapaino Oy